

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa D. K.
przeciwko K. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 lipca 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.350
(tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 31 maja 2021 r., oddalił apelację D. K. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 stycznia 2021 r., mocą którego oddalono jego powództwo przeciwko firmie K. Spółka z o.o. w K. o zapłatę wynagrodzenia za pracę za okres od stycznia 2009 r. do sierpnia 2009 r. w kwocie 21.156 zł.

W sprawie ustalono, że D. K. i spokrewniony z nim A. F. założyli spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością K.. Każdy z nich uzyskał udział po 50%. A.F. udzielił spółce pożyczki na rozruch firmy w kwocie 900.000 zł. Za kwotę 540.000 zł

zakupiono od rodziców powoda nieruchomość wraz z zakładem poligraficznym. Prezesem zarządu był powód.

W okresie marzec - lipiec 2009 r. pozwana spółka dokonywała wyprzedaży środków trwałych stanowiących podstawę działalności. Znaczną część tych środków zakupiła żona powoda K. K.. Środki trwałe sprzedano po zaniżonej cenie. Po dokonaniu wyprzedaży maszyn i urządzeń, spółka została pozbawiona środków do prowadzenia działalności gospodarczej. K.K. prowadzi od marca 2009 r. firmę o identycznej nazwie pod tym samym adresem.

Wyrokiem z 7 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w K. (III K [...]) uznał powoda D.K. winnym tego, że w okresie od stycznia do sierpnia 2009 r. jako prezes zarządu spółki K., będąc zobowiązanym przepisami ustawy kodeks spółek handlowych oraz postanowieniami umowy spółki do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył środki pieniężne w kwocie 193.433,71 zł, które winny trafić do kasy spółki w związku z wypłatami z jej rachunku bankowego, działając tym samym na szkodę spółki. Dalej powód jako prezes zarządu odprowadził za sporny okres za siebie składki na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy do urzędu skarbowego. Spółka wystawiła też powodowi dokument PIT-11 o uzyskanych dochodach ze spółki za 2009 rok.

W ocenie Sądu Okręgowego, istotne dla ustaleń faktycznych stało się odtworzenie stanu finansów spółki na koniec sierpnia 2009 r. Sporządzone za ten okres raporty kasowe obejmują także dokonywane wypłaty pracownikom, stosownie do sporządzanych comiesięcznych list płac, obejmujących również powoda. Przy czym osobą odpowiedzialną za stan gotówki w kasie był powód. Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do treści opracowanej dla potrzeb postępowania karnego opinii biegłej z zakresu księgowości i rachunkowości, stan środków finansowych na koniec sierpnia 2009 r. został ustalony z uwzględnieniem raportów kasowych obejmujących między innymi wypłaty wynagrodzeń za pracę, w tym dwóch kwot po 2.644,38 zł. Każda z tych kwot odpowiadała miesięcznej wysokości wynagrodzenia powoda liczonej w kwotach netto. Raporty z innych miesięcy 2009 r. opiewały na większe wartości. W konsekwencji, w ocenie Sądu

odwoławczego, raporty z dni wypłat pracownikom wynagrodzeń za pracę obejmowały także wynagrodzenie powoda za pozostałe miesiące 2009 r.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik powoda, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność w zakresie naruszenia art. 80 k.p. oraz 82 k.p.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany pracodawca wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia postanowienia do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do merytorycznego rozpoznania.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. Wywód, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzał się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy wydawaniu tego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest roszczenie D. K. o zapłatę wynagrodzenia za pracę za okres od stycznia 2009 r. do sierpnia 2009 r. w kwocie 21.156 zł z ustawowymi odsetkami, kiedy był on prezesem zarządu. W ocenie zaś Sądu odwoławczego, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, wynagrodzenie, o realizację którego wniósł powód, zostało mu wypłacone, bowiem, dokonane pracownikom wypłaty wynagrodzeń za pracę obejmowały także wynagrodzenie powoda. Należy jednocześnie pamiętać, że według art. 398¹³ § 2

k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Znaczy to tyle, że powołanie się na argumenty podważające ustalenia faktyczne, nie może świadczyć o oczywistości skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Na marginesie można dodać, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią (art. 80 k.p.). Samo pozostawanie w stosunku pracy nie jest podstawą do uzyskiwania wynagrodzenia. Jeżeli pracownik nie wykonuje pracy, do nabycia przez niego prawa do wynagrodzenia niezbędne jest istnienie przepisu szczególnego lub postanowienia umowy, które przyznają mu to prawo. Innymi słowy, z treści art. 80 k.p. wynika reguła, która sprowadza się do stwierdzenia, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną, a jedyną miarą powstania prawa do zapłaty jest wykonanie pracy, oraz że wynagrodzenie nie należy się, jeśli umówiona praca nie została zrealizowana (zob. P. Prusinowski [w:] Kodeks pracy. Komentarz, K. W. Baran (red.) Warszawa 2018). W czasie świadczenia pracy pracownikowi przysługuje zatem wynagrodzenie obejmujące składniki określone w umowie o pracę. Przepis art. 22 § 1 k.p. formułuje bowiem świadczenie pracodawcy w postaci zatrudnienia pracownika i wypłaty ustalonego wynagrodzenia. W ten sposób zostało ustalone wynagrodzenie powoda, do wypłaty którego, na gruncie art. 22 § 1 k.p., a w warunkach określonych w art. 80 k.p. - zobowiązany był pracodawca. Jeżeli zatem D.K., będąc prezesem zarządu i osobą decydującą o wypłatach wynagrodzeń, takie wynagrodzenie również przyznał sobie, nie może ponownie, na podstawie art. 80 k.p. wnosić o wypłatę wynagrodzenia, ponieważ, nie ma ku temu przesłanek.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji. O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.

[as]

